ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

28. února 2008 *

Ve věci C-398/05,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Finanzgericht Düsseldorf (Německo) ze dne 2. listopadu 2005, došlým Soudnímu dvoru dne 15. listopadu 2005, v řízení

AGST Draht- und Biegetechnik GmbH

proti

Hauptzollamt Aachen,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda senátu, G. Arestis (zpravodaj), R. Silva de Lapuerta, J. Malenovský a T. von Danwitz, soudci,

* Jednací jazyk: němčina.

generální advokátka: E. Sharpston,
vedoucí soudní kanceláře: B. Fülöp, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. června 2007,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za AGST Draht- und Biegetechnik GmbH P. Henselerem a T. Lieberem, Rechtsanwälte,

– za Radu Evropské unie J.-P. Hixem, jako zmocněncem, ve spolupráci s G. Berrischem, Rechtsanwalt,

– za Komisi Evropských společenství T. Scharfem a K. Grossem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká platnosti nařízení Rady (ES) č. 1599/1999 ze dne 12. července 1999 o uložení konečného vyrovnávacího cla z dovozu drátů z [nerezavějící] oceli o průměru nejméně 1 mm pocházejících z Indie a konečném výběru uloženého prozatímního cla a o zastavení řízení týkajícího se dovozu drátů z [nerezavějící] oceli o průměru nejméně 1 mm pocházejících z Korejské republiky (Úř. věst. L 189, s. 1; Zvl. vyd. 11/32, s. 32).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi AGST Draht- und Biegetechnik GmbH (dále jen „AGST“) a Hauptzollamt Aachen (dále jen „Hauptzollamt“) ohledně rozhodnutí, kterým Hauptzollamt vyměřil AGST vyrovnávací clo z dovozů drátů z nerezavějící oceli o průměru nejméně 1 mm řazených do podpoložky 7223 00 19 kombinované nomenklatury (dále jen „KN“) pocházejících z Indie.

Právní rámec

3 Zavedení vyrovnávacího cla Evropským společenstvím se řídí nařízení Rady (ES) č. 2026/97 ze dne 6. října 1997 o ochraně před dovozem subvencovaných výrobků ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. L 288, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 78), ve znění nařízení nařízení Rady (ES) č. 461/2004 ze dne 8. března 2004 (dále jen „základní nařízení“).

4 Článek 1 odst. 1 základního nařízení stanoví:

„Aby se vyrovnala subvence, která byla přímo nebo nepřímo poskytnuta na zhotovení, výrobu, vývoz nebo přepravu jakéhokoli výrobku, jehož propuštění do volného oběhu ve Společenství působí újmu, může být uloženo vyrovnávací clo.“

5 Článek 8 odst. 7 tohoto nařízení stanoví:

„Jiné známé [příčiny] než dovoz subvencovaných výrobků, které ve stejnou dobu působí újmu výrobnímu odvětví Společenství, se rovněž zkoumají, aby bylo zajištěno, že újma způsobená [z těchto příčin] nebude přičítána podle odstavce 6 dovozu subvencovaných výrobků. V této souvislosti je možno vzít v úvahu následující [příčiny]: objem a ceny dovozů nesubvencovaných výrobků, snížení poptávky nebo změny struktury spotřeby, restriktivní obchodní praktiky výrobců ve třetích zemích a ve Společenství a hospodářskou soutěž mezi nimi, rozvoj technologie, vývozní výkonnost a produktivitu výrobního odvětví Společenství.“

Nařízení č. 1599/1999

6 Dne 23. března 1999 Komise Evropských společenství přijala nařízení (ES) č. 618/1999 o uložení prozatímního vyrovnávacího cla z dovozu drátů z nerezavějící oceli o průměru nejméně 1 mm pocházejících z Indie a z Korejské republiky (Úř. věst. L 79, s. 25, dále jen „prozatímní nařízení“).

7 Rada poté přijala dne 12. července 1999 nařízení č. 1599/1999 o uložení konečného vyrovnávacího cla z dovozů pocházejících z Indie a o zastavení řízení týkajícího se dovozů z Korejské republiky.

8 V jiném řízení týkajícím se tyčí a prutů z nerezavějící oceli Rada přijala dne 13. října 1998 nařízení (ES) č. 2450/98 o uložení konečného vyrovnávacího cla z dovozů tyčí a prutů z nerezavějící oceli pocházejících z Indie a konečném výběru uloženého prozatímního cla (Úř. věst. L 304, s. 1). Toto nařízení bylo zrušeno rozsudkem Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 19. září 2001, Mukand a další v. Rada (T-58/99, Recueil, s. II-2521).

Spor v původním řízení a předběžná otázka

9 AGST je jedním z hlavních německých výrobců tažených drátů z nerezavějící oceli. Dne 7. srpna a 17. listopadu 2000 tato společnost předložila Hauptzollamt k proclení dráty z nerezavějící oceli o průměru nejméně 1 mm, odpovídající podpoložce 7223 00 19 KN, se záměrem uvést tyto dráty do volného oběhu.

10 AGST uvedla jako místo původu tohoto zboží Spojené arabské emiráty a předložila mimo jiné faktury, které jí byly zaslány společností Link Middle East Ltd, spolu s osvědčeními o původu na formuláři typu A, podle kterých byly tyto výrobky vyrobeny ve Spojených arabských emirátech.

11 Vyšetřování Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) však odhalilo, že zemí původu dovezených výrobků byla ve skutečnosti Indie. Podle OLAF byly dráty z nerezavějící oceli dovezené do Společenství společností Link Middle East Ltd v období od června 1999 do prosince 2000 vyrobeny společností Venus Wire Industries Ltd se sídlem v Bombaji (Indie).

12 Rozhodnutím ze dne 30. července 2003 Hauptzollamt na základě nařízení č. 1599/1999 dodatečně vyměřil clo a vyrovnávací clo z proclívaného zboží ve výši 4 034,79 DEM a 59 513,21 DEM.

13 Rozhodnutím ze dne 29. června 2004 Hauptzollamt zamítl odvolání AGST týkající se vyměření uvedených cel. Dne 21. července 2004 podala AGST proti tomuto rozhodnutí k Finanzgericht Düsseldorf žalobu, ve které poukazuje na to, že dodatečné vyměření vyrovnávacího cla je protiprávní z důvodu, že nařízení č. 1599/1999 je neplatné.

14 Za těchto podmínek se Finanzgericht Düsseldorf rozhodl přerušit řízení a položit Soudním dvoru následující předběžnou otázku:

„Je nařízení […] č. 1599/1999 […] nepoužitelné v rozsahu, v němž ukládá vybrat vyrovnávací clo z dovozu drátů řazených do podpoložky 7223 00 19 [KN] vyrobených v Bombaji (Indie) společností Venus Wire Industries Ltd?“

K předběžné otázce

15 Ze spisu vyplývá, že podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda je nařízení č. 1599/1999 neplatné z důvodu, že posouzení, které Rada Evropské unie učinila ohledně existence újmy způsobené výrobnímu odvětví Společenství a příčinné souvislosti mezi touto újmou a subvencovanými dovozy drátů z nerezavějící oceli, je údajně postiženo zjevnou nesprávností. Předkládající soud si v tomto ohledu klade otázku, zda výše uvedený rozsudek Soudu Mukand a další v. Rada, kterým bylo zrušeno nařízení č. 2450/1998 týkající se tyčí a prutů z nerezavějící oceli pocházejících z Indie řazených do podpoložek 7222 20 11, 7222 20 21, 7222 20 31 a 7222 20 81 KN, lze pro účely posouzení platnosti nařízení č. 1599/1999 vztáhnout i na případ, který je předmětem původního řízení.

Argumentace účastníků řízení

16 AGST má za to, že nařízení č. 1599/1999 je absolutně neplatné z důvodu, že posouzení, které Rada učinila ohledně existence újmy způsobené výrobnímu odvětví Společenství a příčinné souvislosti mezi touto újmou a subvencovanými dovozy drátů z nerezavějící oceli, je postiženo zjevnou nesprávností. Orgány Společenství podle ní totiž dostatečně nezohlednily námitku indických vyvážejících výrobců ohledně toho, že výrobci ze Společenství, kteří vyrábějí ploché výrobky z nerezavějící oceli, způsobili výrobnímu odvětví Společenství újmu vytvořením „kartelové dohody o příplatku za legování“.

17 AGST na jednání tvrdila, že u plochých výrobků byl příplatek za legování, který je koeficientem zahrnutým do výpočtu ceny ocelových výrobků, uměle zvýšen koeficientem výnosnosti 1,35. Příplatek za legování uplatňovaný na ocelové dráty byl podle ní stanoven tak, že příplatek za legování uplatňovaný na ploché výrobky byl rovněž vynásoben koeficientem 1,35, což u ocelových drátů vedlo nevyhnutelně ke zvýšení uvedeného příplatku za legování.

18 AGST dále uvádí, že je třeba použít obdobně výše uvedený rozsudek Soudu Mukand a další v. Rada a určit, že nařízení č. 1599/1999 je neplatné.

19 AGST k tomuto uvádí, že pokud jde o existenci kartelové dohody o příplatku za legování v oblasti plochých výrobků, je nerozhodné, že ocelový drát není vyráběn z plochých výrobků nebo že výrobci nejsou vždy titíž. Komise podle ní již konstatovala existenci této dohody, která, jak Soud rozhodl výše uvedeným rozsudkem ve věci Mukand a další v. Rada, ovlivnila ceny nerezavějící oceli ve formě tyčí a prutů.

20 AGST tvrdí, že uvedená kartelová dohoda ovlivnila rovněž ceny drátu z nerezavějící oceli. Podle ní totiž není rozdílu mezi nerezavějící ocelí ve formě tyčí a prutů a drátem z nerezavějící oceli, neboť oba výrobky patří mezi dlouhé výrobky. Mimoto, vzhledem k významu plochých výrobků je podle AGST vývoj tržních cen nerezavějící oceli velmi často určován rozhodnutími o cenách přijatými výrobci těchto výrobků.

21 AGST tvrdí, že v odůvodnění nařízení č. 1599/1999 se uvádějí tytéž důvody jako v nařízení č. 2450/98, které bylo zrušeno výše uvedeným rozsudkem Soudu Mukand a další v. Rada.

22 AGST tvrdí, že vzhledem k tomu, že není rozdílu mezi nerezavějící ocelí ve formě tyčí a prutů a drátem z nerezavějící oceli, ovlivnila kartelová dohoda o příplatku za legování ceny drátů z nerezavějící oceli ve stejné míře jako ceny nerezavějící oceli ve formě tyčí a prutů. Nařízení č. 1599/1999 je proto stejně jako nařízení č. 2450/98, které se týkalo subvencovaných dovozů nerezavějící oceli ve formě tyčí a prutů, postiženo vadou zjevně nesprávného posouzení.

23 Komise naproti tomu tvrdí, že orgány Společenství zkoumaly jak v prozatímním nařízení, tak v nařízení č. 1599/1999 námitky indických výrobců týkající se existence kartelové dohody o příplatku za legování mezi výrobci ze Společenství, kteří vyrábějí ploché výrobky.

24 Komise k tomu uvádí, že konstatovala zejména v bodech 212 až 216 odůvodnění prozatímního nařízení, že dráty z nerezavějící oceli nejsou vyráběny z plochých výrobků a že z porovnání prodejních cen stanovených průmyslovými výrobci ze Společenství vyšlo najevo, že se tyto ceny u totožných položek lišily.

25 Podle Komise bylo v těchto bodech odůvodnění krom toho upřesněno, že kartelová dohoda o příplatku za legování představuje pouze malé procento z celkové ceny drátových výrobků z nerezavějící oceli. Rada podle ní tyto závěry následně potvrdila v bodě 93 odůvodnění konečného nařízení č. 1599/1999.

26 Krom toho mají Rada a Komise za to, že závěry Soudu ve výše uvedeném rozsudku Mukand a další v. Rada jsou nepřenosné na věc v původním řízení, pokud jde o posouzení platnosti nařízení č. 1599/1999. V tomto ohledu orgány Společenství zastávají

názor, že v tomto nařízení správně dospěly k závěru, že zavedení příplatku za legování, který představoval pouze malé procento z celkové ceny předmětných výrobků, nezpochybnilo spolehlivost vážených průměrných konečných cen pro účely zjištění újmy způsobené výrobnímu odvětví Společenství.

27 V každém případě tyto orgány uvádějí, že závěry založené na vážených průměrných koncových cenách uvedené v nařízení č. 1599/1999 a týkající se újmy a příčinného vztahu mezi újmou a subvencovanými dovozy výrobků, které jsou předmětem věci v původním řízení, nejsou postiženy vadou spočívající ve zjevně nesprávném posouzení.

28 V rámci určování rozsahu této újmy hrály roli dva zásadní faktory, a to jednak výrazné cenové podbízení u dovozů pocházejících z Indie, a jednak významný pokles prodejních cen výrobního odvětví Společenství. Proto, i za předpokladu, že by příplatek za legování zvýšil veškeré čisté ceny ve Společenství a že by krom toho toto zvýšení šlo zcela na vrub protisoutěžního jednání, přetrvávalo by u uvedených dovozů zhruba sedmnáctiprocentní podcenění.

Odpověď Soudního dvora

29 Je třeba zkoumat, zda se orgány Společenství dopustily zjevného pochybení při posuzování existence újmy způsobené výrobnímu odvětví Společenství a příčinné souvislosti mezi touto újmou a subvencovanými dovozy drátů z nerezavějící oceli.

30 Předkládající soud poukazuje na to, že nařízení č. 1599/1999 se pro účely odmítnutí námitek indických vyvážejících výrobců, které se týkají omezujících praktik výrobců ze Společenství, a sice jednotného uplatňování příplatku za legování, opírá o odůvodnění, které je totožné s odůvodněním nařízení č. 2450/98.

31 Zaprvé je třeba připomenout, že podle čl. 8 odst. 7 základního nařízení se jiné známé příčiny než dovoz subvencovaných výrobků, které ve stejnou dobu působí újmu výrobnímu odvětví Společenství, rovněž zkoumají, aby bylo zajištěno, že újma způsobená z těchto jiných příčin nebude přičítána podle odstavce 6 dovozu subvencovaných výrobků.

32 Tento článek mimo jiné uvádí, že mezi příčiny, které mohou být považovány za relevantní, patří například restriktivní obchodní praktiky výrobců ve třetích zemích a ve Společenství a hospodářská soutěž mezi nimi.

33 Zadruhé je třeba uvést, že v oblasti společné obchodní politiky, a konkrétně v oblasti obchodních ochranných opatření disponují orgány Společenství z důvodu složitosti hospodářských, politických a právních situací, které musí přezkoumávat, širokou posuzovací pravomocí (viz rozsudek ze dne 27. září 2007, Ikea Wholesale, C-351/04, Sb. rozh. s. I-7723, bod 40 a citovaná judikatura).

34 Mimoto podle ustálené judikatury určení existence újmy způsobené výrobnímu odvětví Společenství předpokládá posouzení složitých hospodářských situací, a soudní přezkum takového posouzení tak musí být omezen na ověření dodržení procesních pravidel, věcné správnosti skutkových zjištění, neexistence zjevně nesprávného posouzení tohoto skutkového stavu a neexistence zneužití pravomoci (viz výše uvedený rozsudek IKEA Wholesale, bod 41 a citovaná judikatura). Tak tomu je zejména v případě určování příčin, které působí újmu výrobnímu odvětví Společenství, v rámci protisubvenčního řízení.

35 Při zjišťování újmy mají Rada a Komise povinnost přezkoumat, zda je jimi předpokládaná újma skutečně důsledkem subvencovaných dovozů, a ponechat stranou jakoukoli újmu pramenící z jiných příčin, zejména pak z vlastního jednání výrobců ze Společenství (rozsudek Soudního dvora ze dne 11. června 1992, Extramet Industrie v. Rada, C-358/89, Recueil, s. I-3813, bod 16).

36 K tomu je třeba uvést, že uvedené orgány Společenství v řízení před Soudním dvorem oponovaly argumentaci AGST, podle které námitky indických výrobců ohledně kartelové dohody o příplatku za legování nebyly orgány dostatečně zkoumány, odkazem na bod 93 odůvodnění nařízení č. 1599/1999, který potvrdil závěry z bodů 209 až 216 odůvodnění prozatímního nařízení, neboť žádný ze zúčastněných nepředložil nové argumenty týkající se námitek indických vyvážejících výrobců, kteří namítali, že veškeré údaje předložené výrobním odvětvím Společenství v rámci protisubvenčního řízení byly uměle nadsazeny z důvodu jednotného uplatňování systému příplatku za legování.

37 V bodech 210 a 211 odůvodnění prozatímního nařízení bylo uvedeno, že rozhodnutí, kterým byla konstatována existence protisoutěžní praxe spočívající v příplatku za legování, se týkalo plochých výrobků, a nikoli výrobků dlouhých, mezi něž patří dráty z nerezavějící oceli, které jsou předmětem věci v původním řízení. Vyvážející výrobci však tvrdili, že zakázaná praxe, která existovala v případě plochých výrobků, měla rovněž synergický účinek a dopady na dlouhé výrobky.

38 Komise v bodě 212 odůvodnění prozatímního nařízení oponovala této argumentaci vyvážejících výrobců poukazem na skutečnost, že dráty z nerezavějící oceli nejsou z technických důvodů vyráběny z plochých výrobků, a že tedy bylo přípustné pochybovat o tom, zda jednání ve vzájemné shodě zjištěné v případě plochých výrobků mohlo mít dopady na dráty z nerezavějící oceli. Dodala, že výrobci plochých výrobků a výrobci dlouhých výrobků nejsou totožní a že posledně uvedení jsou početnější než ti první.

39 Z těchto bodů odůvodnění vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí AGST, orgány Společenství v souladu s požadavkem základního nařízení ponechat stranou jakoukoli újmu pramenící z jiných příčin než subvencovaných dovozů zkoumaly, zda údaje předložené výrobním odvětvím Společenství v rámci protisubvenčního řízení mohly být ovlivněny skutečností, že výrobci plochých výrobků uplatňovali ve vzájemné shodě systém příplatku za legování.

40 AGST na podporu svých argumentů uvádí, že body 209 až 216 odůvodnění prozatímního nařízení, v nichž Komise odmítla námitku indických výrobců týkající se existence kartelové dohody o příplatku za legování, plně odpovídají bodům 43, 46 a 47 odůvodnění nařízení č. 2450/98, u nichž Soud ve výše uvedením rozsudku Mukand a další v. Rada shledal, že jsou postiženy vadami spočívajícími ve zjevně nesprávném posouzení.

41 V tomto ohledu ze spisu vyplývá, že nařízení č. 1599/1999 a č. 2450/98 se týkají výrobků z nerezavějící oceli, které patří do kategorie dlouhých výrobků. Krom toho není zpochybňováno, že příplatek za legování uplatňovaný na dráty z nerezavějící oceli byl stanoven výrobci ocelových tyčí a prutů stejným způsobem tak, že příplatek za legování uplatňovaný na ploché ocelové výrobky byl vynásoben koeficientem 1,35.

42 Vyvstává tedy otázka, zda protisoutěžní jednání výrobců plochých ocelových výrobků související s jednotným dodržováním dohody o příplatku za legování bylo v odvětví drátů z nerezavějící oceli známou příčinou ve smyslu čl. 8 odst. 7 základního nařízení.

43 V tomto kontextu je třeba uvést, že výše uvedený rozsudek Soudu Mukand a další v. Rada, kterého se AGST dovolává, se týká protisoutěžního stanovení výše příplatku za legování uplatňovaného výrobci ze Společenství na ploché výrobky z nerezavějící oceli, který citelně ovlivnil ceny ocelových tyčí a prutů a vyvolal uměle jejich zvýšení, které mohlo tyto ceny učinit nespolehlivými pro účely určení újmy způsobené výrobnímu odvětví Společenství.

44 Soud měl v tomto rozsudku za to, že i když nebylo prokázáno, že koncové prodejní ceny tyčí a prutů z nerezavějící oceli byly výrobci ze Společenství stanoveny ve vzájemné shodě, orgány Společenství tím, že nevzaly v úvahu jednotnou a ustálenou průmyslovou praxi výrobců ze Společenství, kteří vyrábějí tyče a pruty z nerezavějící oceli, jejímž objektivním účinkem bylo, že na trhy těchto výrobků byla automaticky přenášena umělá zvýšení cen, kterých bylo dosaženo díky vzájemné shodě výrobců plochých výrobků, opomněly vzít v úvahu jinou známou příčinu než dovoz subvencovaných výrobků, která ve stejnou dobu mohla způsobit újmu výrobnímu odvětví Společenství.

45 Je tedy třeba zkoumat, zda uplatňování příplatku za legování výrobci plochých výrobků ve vzájemné shodě, ohledně kterého Soud dospěl ve výše uvedeném rozsudku Mukand a další v Rada k závěru, že mohl mít významný vliv na ceny nerezavějící oceli ve formě tyčí a prutů, mohlo mít takovýto vliv rovněž na ceny drátu z nerezavějící oceli ve smyslu čl. 8 odst.7 základního nařízení.

46 K tomu je třeba poznamenat, že orgány Společenství uvedly, že příplatek za legování byl v případě drátu z nerezavějící oceli považován za součást koncové ceny.

47 Podle těchto orgánů se výše příplatku za legování u drátů z nerezavějící oceli v prošetřovaném období pohybovala v průměru na úrovni nižší než 5 % z čisté vážené průměrné ceny těchto výrobků. I za předpokladu, že by výše příplatku za legování byla ovlivněna protisoutěžním jednáním výrobců plochých výrobků, byl by účinek umělého zvýšení příplatku za legování na čisté vážené průměrné ceny drátů z nerezavějící oceli tak slabý, že by nemohl zpochybnit spolehlivost těchto cen.

48 AGST tvrdí, že vzhledem k tomu, že příplatek za legování zatěžující tyče a pruty z nerezavějící oceli uměle zvýšil jejich ceny, neboť byl násoben koeficientem výnosnosti 1,35, nutně uměle zvýšit i cenu drátů z nerezavějící oceli. AGST k tomu na jednání uvedla, že příplatek za legování zatěžující dráty z nerezavějící oceli byl v prošetřovaném období každopádně vyšší než 4 nebo 5 %, jak uvádí Komise.

49 Vyvážející výrobci v průběhu správního řízení údajně uvedli, že výrobci ze Společenství, kteří zatěžovali příplatkem za legování ocelové dráty, stanovili jeho výši podle výrobců ocelových tyčí a prutů tak, že vynásobili příplatek za legování zatěžující

ploché ocelové výrobky koeficientem 1,35, čehož objektivním účinkem bylo, že umělá zvýšení cen, kterých bylo dosaženo díky vzájemné shodě výrobců plochých výrobků, byla automaticky přenesena na trh těchto výrobků.

50 AGST však nepředložila žádný důkaz ohledně souvislosti mezi vývojem cen plochých výrobků a vývojem cen drátů z nerezové oceli pramenící z toho, že výrobci drátů jednotně použili na příplatek za legování zatěžující ploché výrobky koeficient výnosnosti 1,35, který by dokazoval, že protisoutěžní jednání výrobců plochých výrobků mohlo mít na úroveň cen drátů z nerezavějící oceli významné dopady, které by ji mohly uměle zvýšit.

51 Ve věci v původním řízení orgány Společenství neopomněly vzít v úvahu známou příčinu, kterou je systém příplatků za legování. Tyto orgány zkoumaly příčinu spočívající v příplatku za legování a dospěly k závěru, že příplatek představuje nízké procento z celkové ceny. Za těchto podmínek je na účastníku řízení, který se dovolává neplatnosti nařízení (ES) č. 1599/1999, aby předložil důkazy, které mohou prokázat, že skutečnost, že výrobci plochých výrobků ve vzájemné shodě uplatňovali příplatek za legování, mohla mít tak významný vliv, že koncové ceny drátů z nerezavějící oceli nemohly být použity pro účely určení existence újmy způsobené výrobnímu odvětví Společenství a příčinné souvislosti mezi touto újmou a subvencovanými dovozy.

52 Soudní spis však neobsahuje nic, co by umožňovalo dospět k závěru, že se orgány Společenství dopustily zjevně nesprávného posouzení tím, že při zjišťování újmy a příčinné souvislosti mezi touto újmou a subvencovanými dovozy vycházely z toho, že vedle těchto dovozů jiné příčiny, které podle AGST ve stejnou dobu působily újmu výrobnímu odvětví Společenství, neexistovaly.

53 AGST se opírala pouze o výše uvedený rozsudek Soudu Mukand a další v. Rada s cílem prosadit, aby závěry tohoto rozsudku byly vztaženy na nařízení č. 1599/1999, neboť dráty z nerezavějící oceli patří, stejně jako tyče a pruty z nerezavějící oceli, do kategorie tzv. dlouhých výrobků, jakož i o podobnost výpočtu příplatku za legování u obou výrobků.

54 Nebyl předložen žádný důkaz o tom, že uplatňování příplatku za legování na ploché výrobky ve vzájemné shodě vedlo k takovému zvýšení celkové úrovně cen drátů z nerezavějící oceli, že jejich koncové ceny nemohly být považovány za spolehlivý ukazatel při zjišťování újmy způsobené výrobnímu odvětví Společenství subvencovanými dovozy.

55 Z výše uvedeného vyplývá, že přezkum předložené otázky neodhalil nic, čím by mohla být dotčena platnost nařízení č. 1599/1999.

K nákladům řízení

56 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Přezkum předložené otázky neodhalil nic, čím by mohla být dotčena platnost nařízení Rady (ES) č. 1599/1999 ze dne 12. července 1999 o uložení konečného vyrovnávacího cla z dovozu drátů z [nerezavějící] oceli o průměru nejméně 1 mm pocházejících z Indie a konečném výběru uloženého prozatímního cla a o zastavení řízení týkajícího se dovozu drátů z [nerezavějící] oceli o průměru nejméně 1 mm pocházejících z Korejské republiky.

Podpisy.